

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra PAA BRANDSYN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 416.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079184183264/facsimile.pdf> (tilgået 22. juni 2021)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

„Nej, det vilde endda være en sær led Ting nu lige ind til Juleaften,“ svarede Jens lige uforstyrrelig.

„Laan mig en Vægel!“ sa Fogden mørk og la sig paa alle fire foran Ovnsmundingen. Lidt efter forsvandt han bag dens mørke Svæg.

Umiddelbart efter begyndte en vældig Røg at kvulme ud af et Rør til højre for Ovnen.

„Aae, men Jøsses!“ raabte Karen, „det er Bolette, som a for lidt siden bad om at gaa ind og lægge i den gamle Kakkel.“

Den fede, syrlige Røg stod ligesom et Øjeblik og folte med langelige Bevægelser, snart op og snart ned, indtil den pludselig stak en lang blaa Tunge ind i Ovnen.

„Aa, kom da endelig ud, Krejsten,“ jamrede Karen og slog i sin Iver Halvdøren op ud til Gaardspladsen; men det viste sig at være det alleruheldigste, hun kunde ha gjort, thi nu strømmed Røgen med mangedoblet Hidsighed ind i den aabne Ovn, strakte sig først skraat i Vejret, slog sig saa i en Knude og trilled, Dot paa Dot, ind til den ulykkelige Kren Hermandsen. — Man hørte en lempelig Kværken, der søgte at faa Luft i Lynen og Banden, men endte i en hul Hliven og Hosten.

„Men hvi kommer æ Mand ikke ud,“ sa omsider Jens Muesgaard utaalmodig og trængte sig hen mod den søgfyldte Ovn. „Krejsten!“ raabte Jens ind gennem Mundingen; en uhyggelig Kvækken var alt det Svar, han fik. Som et Lyn skjød Jens sig nu ind gennem Røgen og vendte efter nogle Sekunders Forløb tilbage til Dagslyset med den medtagne, lidt uheldige Embedsmand. Da Kren Hermandsen havde mærket Røgens Indtrængen, havde han kastet sig omkring med en saadan Kraft, at han var bleven siddende fast i den snævre Ovn; saa det er ikke godt at vide, hvad der var bleven af ham, om ikke Jens Muesgaard var kommen ham til Undsætning.

Da Kren Hermandsen efter nogen Gispen atter begyndte at finde sig til Rette i Træskostøvlerne, udbroed han: „Tho hvad Dævlen var det for en Snak om Hul i Ovnen; der var jo ikke noget Hul.“